ІВАН ІВАНОВИЧ ЗАВЖДИ ЖИВЕ СПОРТОМ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

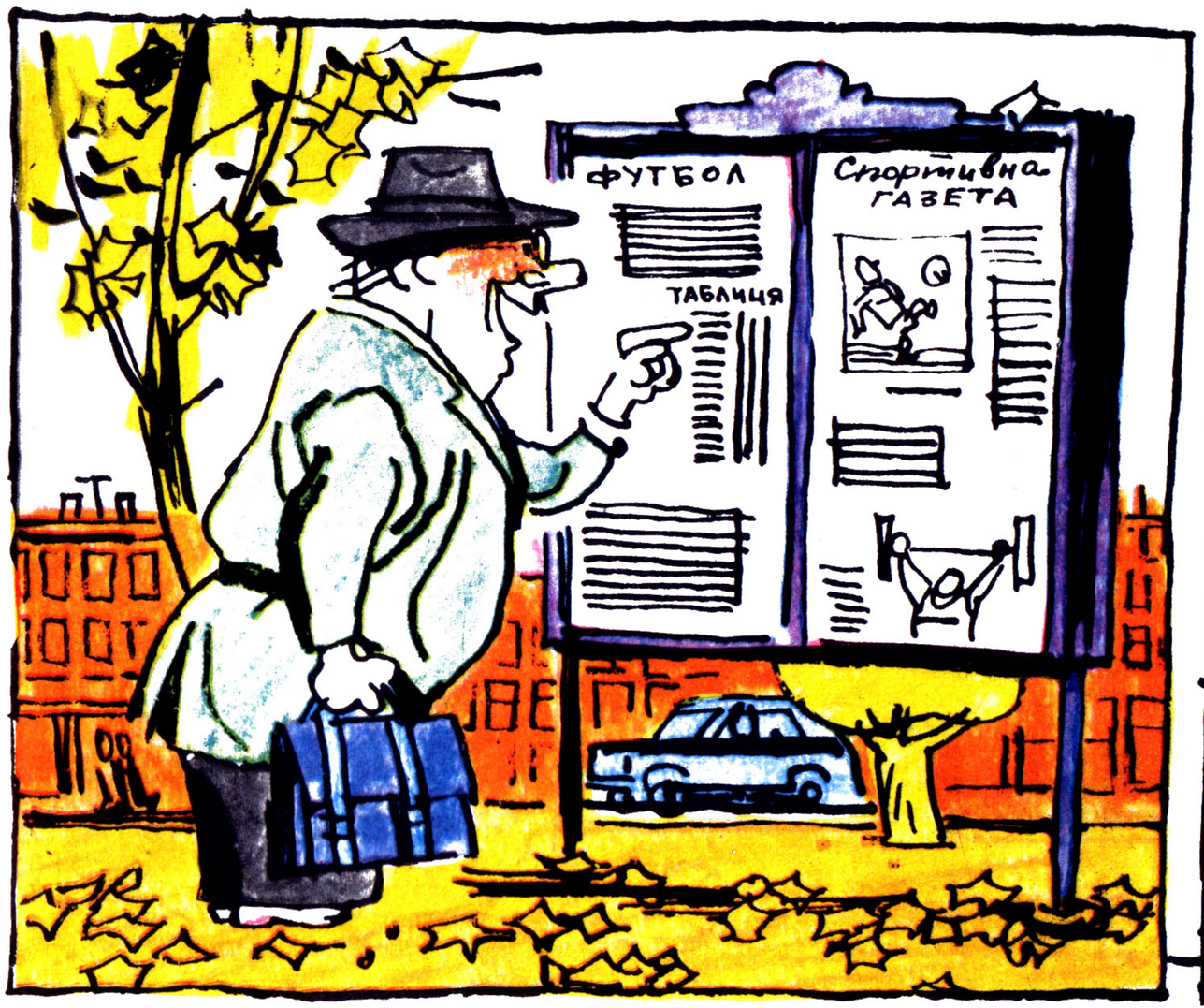

І вранці перед роботою...

І після роботи...

І навіть у вихідні дні.

Лише на роботі фізкультура і спорт йому життя не дають.

перець

№ 19 (749). РІК ВИДАННЯ 40 Ціна 10 коп. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1966

Зрозумійте мою душу

(МАЙЖЕ СПОВІДЬ)

Ви думаєте, мені легко? Одне слово «браконьєр» і всі шарахкаються від тебе, як від крокодила. А який я браконьєр? Що я — вогнепальний чи вибуховий? Та й то...

Он сусід Петро йде лісом, а з кущів дикий кабан. Що, думаєте, він привітатися вийшов. Свиня свинею. Став і гострить свої кливаки. Щастя, що у Петра була рушниця напоготові.

Так що ви думаєте? Петра за шиворіт: «Ти браконьєр. Відстріл у цій зоні заборонено. Штраф».

Свині, бачте, нічого, що вона в заборонену зону полізла, з неї штрафу не питають. За свиню, та ще й за яку свиню, за дику, постояли, а людину покарали...

Тепер оце до мене: «Браконьєр». Я сиджу собі спокійно на березі Дніпра у котловані Київської ГЕС, закинув пару вудочок, а мене за шиворіт: «Браконьєр. Тут ловити не дозволено». А який я браконьєр? Що я — за рибою ганяюся з сіткою, як он Д. Т. Павлюченко з Деснянського радгоспу, П. І. Білошвець та С. І. Косолапов з колгоспу «40-річчя Жовтня»? Чи я ловлю, може, волоком, як працівник Київського молочного заводу Г. М. Лутченко і працівник заводу хімтоварів О. Д. Хонич? А чи, може, павуком рибу цуплю, як он працівник Київської ГЕС П. К. Грищенко? Ну, можна ще назвати браконьєром працівника Київської ГЕС В. Д. Шульгу. Він спочатку рибі роздирав потрухи «драчем», а коли його засікли на цьому негуманному ремеслі, то й інспектора мало не роздер. Можна ще назвати браконьєрами отих, хто на спінінг смикає в забороненій зоні, як от О. М. Жигарєв, що шоферує у міському відділенні міліції, М. Н. Гуков з інституту твердих сплавів.

Але я — браконьєр? Смішно. Сиджу собі спокійно. Я ж рибу не кличу до себе, не агітую її всякими транспарантами і лозунгами, щоб смикала мого черв'яка. Хочеш йди, а хочеш не йди. Хочеш смикай, а хочеш не смикай. Я тебе за хвоста не тягну. А вона лізе одна поперед другої, ласує, захланно хапає черв'яка. Це ж тварюка. Так при чім же тут я? Не кличу я її всякими звуками, як ото вчені придумали, бо я й тих звуків не чув ніколи. Для мене найкращий звук, коли вона на сковорідці шкварчить.

Кажуть мені: «В забороненій зоні ловиш. Риба отут в котловані купчиться, а ти поголів'я кожним висмиком на якісь тисячі рибоголів зменшуєш». А я звідкіля знаю, що тут заборонено? Я перший раз. Он М. П. Конфарович, слюсар з Київського мотозаводу, також під самою табличкою, де написано про заборону, сидить зі спінінгом. І не бачить. А чому я повинен бачити?

І, взагалі, я вам авторитетно скажу, сама риба винна, що є браконьєри. Не вірте у те, що в браконьєра бездонний живіт, ненаситна пелька, що браконьєр ніколи не думає про завтра риб'ячого поголів'я. Браконьєр така ж, як і ви, людина, з такими ж турботами про жінку і дітей, він такий же болільник футбола і не менше за когось любить хильнути чарку. Але риба сама доводить до того, що називають його отим не вельми симпатичним словом. Йде він на риболовлю з чистою душею, з чистою совістю і чесністю. Запитайте рибінспекторів, чи кожен браконьєр не клявся цими атрибутами.

Сідає він на березі, закидає вудку. Сидить. Вона ж хлюп хвостом по воді. А поплавок на місці. Вона тріп — підкинулася на хвилях. А поплавок на місці. І серце у тебе — тріп, і кров у голову — хлюп. Ах, сяка-така, покажу я тобі зараз, як кренделяси викидати, як мене заманювати і спокушати. У мене ж ще павучок у кущах.

І забуваєш у ту хвилину про рибінспекцію, і не бачиш над головою вивіски про заборону ловити.

А рибка спокушає, а рибка кокетує.

Хлюп павуком. А-а-а! Ускочила? Боженьку рідний! Яке ж то чудо! Виблискує на сонці, як королівська корона! А під пальцями як пульсує. В мішечок, рибонько, в мішечок!

А тут на дзеркальному плесі — хлюп, а тут на серці — плесь. І вже її впіймати хочеться. І вже у тебе стільки азарту, що ти свого рідного восьмилітнього сина на березі забудеш, як П. П. Педченко, що мешкає по вул. Мечникова, 16/20, прізвище своє забуваєш і жоден інспектор його тобі не нагадає. Більше того. Власні штани на березі забудеш, як І. В. Матін з Київського заводу сільгоспмашин.

Тоді тобі здається, що отам, на тому боці, ще більше отим павуком ухопиш. І ти проси А. М. Добриша, працівника Київської ГЕС, або працівника Київського миловарного заводу В. І. Комаха, які тут своїми човнами курсують:

— Перевезіть, милі мої, на отой острівець.

— Готуй грошики, рідненький. А нам все одно, хоч чорта перевозити...

Дзвенять копійки у жмені перевізника, хлюпають весла, а в тебе у вухах — звабливе плюскотіння. Не витримуєш. Ще човен не сягнув берега, а ти у воду гиц — і швиденько туди, де найбільше плюскається. І нема тоді клопотів робочих, нема тоді клопотів домашніх, і нема тоді рідної матері, а є оте плюскотіння, павук і риба.

А ви кажете, я браконьєр. Та зрозумійте ж мою душу!

Записав Ол. ОЗЕРЕНКО,
спец. кор. Перця.

МАНЕКЕН І КОЛЯ

(БАЙКА)

У магазині
На вітрині
Стояв чудовий Манекен:
Костюм — по наймоднішій моді шитий,
Обличчя — воду б з нього пити,
Постава... Аполлон! Спортсмен!
(Що, що, а манекени вміють в нас робити!).
Чи ж мало в світі дивних див?
Одне Дівча, що все собі шукало
Мужчину-ідеала,
На Манекен лиш глянуло — і покохало,
Та так, як ще ніхто нікого не любив!
Щовечора, було, до нього поспішало —
Зупиниться, німу розмову з ним веде
Про екскаватори, про силу автокранів
(Десь начиталось деяких романів);
Вдоволиться — й додому пізно йде.
Раз у під'їзді, ніби ненароком,
Спіткавсь їй Коля, майстер доменних печей
(Сусід сусідку вже давно накинув оком).
Схопив її та без надуманих речей
Як поцілує — іскри їй з очей!
Обдав огнем, обдав окропом!
Отямилась дивачка і пішла...
Пішла уранці, щоб не гаять часу
Із Колею до загсу.
Напевно красеня знайшла?
Та де! Рудий, рудий був, ще й кирпатий,
А ноги — колесом, а руки — дві лопати...
А от же гарно з ним жила.
Дитинку привела
Й на манекени їй тепер начхати.

Ти чуєш, романісте, друже-брате?
Діл-ла!..

Анатолій КОСМАТЕНКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ІНОпересувка.

Маріуш КВЯТКОВСЬКИЙ

Дисципліна

Пан Куска був вельми обурений.

— Ну, ви тільки подумайте, до чого дійшло! — пояснював своїм товаришам. — Треба було мені одну дрібничку від Клися, а його нема. Питаю в секретаріаті, а там кажуть, що його нема і не буде. Тільки листи підписав і одразу помчав, бо небогу заміж видає. Гарно, нічого не скажеш.

— Скандал, — спалахнув пан Банашек. — Я, пригадую, коли видавав заміж свою першу дружину, всі формальності залагодив після роботи.

— А Кулебяки теж нема, — додав пан Барашкевич, — якраз у нього хрестини онука.

— Скандал, — повторив пан Банашек. — Хрестини, шлюби, розводи, а робота стоїть!

— Кукульська зранку гасає по гастрономах.

— Пежиняк супроводжує по місту кузена з Канади...

— Цапаланка сидить у перукарні.

— Хто ж повинен в такім разі працювати? Тільки ми? Я вимагаю справедливості! — рішуче промовив пан Барашкевич.

— Скандал, панове! До чого ми дійдемо, якщо колеги і надалі так зневажатимуть дисципліну? — занепокоївся пан Банашек.

Запала важка мовчанка. Порушив її пан Куска.

— Не подобається мені оце все. Рішуче не подобається, — висловився та й глянув на годинник.

— Але ми тут собі по слівцю, та по другому, а вже третя доходить. Треба ж ще заскочити в канцелярію за портфелями.

— Гей, пане кельнер! Ще нам по глибокій чарчині і рахуночок!!!

Переклад з польської О. РЯБУХИ.

ПОРОЗУМІЛИСЯ

На правлінні агронома
Зустрічає голова:
— Чому, Дмитре, твій синочок
На роботі не бува?..

— Та коли ж йому робити,
Ви скажіть, лишень, мені,
Коли править теревені
З вашим сином цілі дні?

Віктор СКАКУН.
Сумська область.

ЯК МІНЯЄТЬСЯ МОВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Коли був малим, то все казав:
— Дай, дай, тату. Іди, іди, тату!

А як виріс, то вже каже:
— Іди, тату, бо як дам!!!

Телеграфне агентство Перця

НАВІГАЦІЮ ВІДКРИТО

ХАРКІВ. (Наш кор.). Тут стало відомо, що, всупереч усякій географії, із Києва до сухопутного Харкова налагоджено доставку вантажів водним шляхом.

Цьому передувала копітка і марна робота. Спочатку із заводу мінеральної води «Харківська» № 2» у Київ на завод «Продмаш» було пущено потік листів. Харків'яни довго, але марно, просили відправити їм занаряджені мийні машини. Нарешті, з Києва до Харкова по поштових каналах теж приплив папірець. У ньому кияни повідомляли, що машини відправлено до Харкова водним шляхом (якого між цими двома містами не було й нема).

Так, завдяки бюрократам з київського «Продмашу», між Києвом і Харковом стало можливе водне сполучення. На папері, звичайно.

КАГАНЦІ НАРОЗХВАТ

ТЕРНОПІЛЬ. (ТАП). Тут, у славнозвісному місті Кременці, раптом виник величезний попит на каганці. На повсюдне застосування архаїчного світильника повністю перейшли жителі вулиці Корнії та прилеглих до неї провулків.

Чадне полум'я стародавніх світильників проливає світло на діяльність директора електромережі міста т. Недзельського. Це з його легкої руки на згаданій вулиці стару електролінію зняли, а коли буде нова, навіть з каганцем не видно.

ОТО БУДЕ

ЧЕРКАСИ. (Наш кор.). Повідомляю про наслідки найновішого експерименту Київського відділення поштових перевозок. Лист І. Бондаренка з Києва на ім'я Є. Бондаренко в Черкаси було відправлено через Ялту. Як авторитетно підтверджено всіма штемпелями, з Києва лист вийшов 14.06.66 р., до Ялти прибув 16.06.66 р., а до Черкас — 18.06.66 р. Таким чином, віддаль між трьома містами лист подолав всього-навсього за чотири доби.

Зараз проводяться досліди: скільки діб йтиме лист з Києва до Кобеляк через Ріо-де-Жанейро.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Останнім часом у Сумах та в Сумській області поширюються чутки про трагічну загибель керуючого трестом «Сумсільгоспбуд» т. Товстокора. Розповідають, ніби т. Товстокор виліз на дах тваринницької ферми, спорудженої його організацією в радгоспі ім. Калініна, Липоводолинського району, провалився, впав на роги коровам, які його затоптали на смерть.

ТАП уповноважене заявити, що ці чутки від початку до кінця вигадані. На дах тваринницької ферми радгоспу ім. Калініна т. Товстокор не лазив і лазити не міг, бо даху того і в природі ще не існує. На роги коровам він теж не падав, бо заганяти корів у радгоспі ще нікуди — стіни, зведені два роки тому і кинуті напризволяще, ніяк не можна назвати корівником, навіть у трестівських звітах.

Що ж до самопочуття керуючого трестом «Сумсільгоспбуд», то його, як запевняють знавці, ніщо похитнути не може — навіть стіни майбутнього корівника, які вже почали розвалюватися.

Сергію Ларіоновичу
ВОСКРЕКАСЕНКОВІ

(з нагоди шістдесятиріччя)

СТУКНУЛО!

Шістдесятка стукнула?!. Ти диви!..
Ну, та не сушім собі голови.
Хай ще стукне й сотнею — не біда,
Бо душа в сатирика — молода!..
Нехай собі стукає!..
Ще не раз,
Кого треба, — стукне і Воскрекас!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

●

Георгій і Платон
МАЙБОРОДИ

У музиці кохаються брати:
Один — у опері, а другий — в пісні.
В обличчях схожість можемо знайти,
Але обличчя творчі — різні.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст А. КОСТОВЕЦЬКОГО.

РОЗВОДЬТЕ СЛОНІВ!

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

Багаторічною практикою доведено, що проблема виробництва слонів перебуває у прямій залежності від якості сировини — тобто мух.

Узимку полювання на мух дещо ускладнюється — їх нема. Доводиться заготовляти їх з літа і тримати виробничий запас сировини в замороженому вигляді.

У мухах, як відомо, нестачі не відчувається. З холодильниками теж діло начебто пішло на лад.

Складніше — встановити холодильник.

Коли громадянин С., який живе в Артемівську на вулиці Лумумби, 111, кв. 8, купив у місцевому магазині змішторгу холодильник, його попередили:

— Установлювати холодильник прийде майстер.

Природно, що за цим виникло зустрічне запитання: коли чекати майстра?

— Коли зможе, тоді й прийде.

— Але ж ми з дружиною працюємо.

— І майстер працює. Розірватися не може.

Було це ще 5 липня цього року. Уже давно спала липнева спека. Вже минув і останній літній місяць серпень. Збіг і вересень. Вже й потреба в холодильнику відпала, а черга на його «установку» ще не дійшла.

Здавалося б, невеличке діло — ввімкнути новий, цілком справний холодильник. Муху вбити — і то, здається, важче. А от на якого слона перетворилася ця мушина проблема в умілих руках!

Не кожному, звичайно, вдається вирощувати таких слонів. Робота ця досить копітка і потребує неабиякого хисту. Початкуючим слоноробам дуже корисно буде ознайомитися з досвідом, набутим у цій галузі бракоробами з Нижанковицької (Львівська область) мебльової фабрики.

Один витвір цієї фабрики — диван-ліжко — купила громадянка К. з м. Карлівки, Полтавської області. Купила і невдовзі виявила, що то першосортний брак.

Директор фабрики т. Капуціянов з цим погодився. «Скарга гр-ки К.,, — сповістив він покупця і Перець, — фабрикою прийнята і буде задоволена, тобто фабрика зробить заміну дивана-ліжка після одержання непридатного».

Можна було б, звичайно, ще пробачитися перед покупцем, але такий акт директор фабрики, очевидно, вважає для себе принизливим.

Скаржниці ці пробачення не дуже й потрібні. Їй потрібен диван-ліжко. Але вона поки що бачить його тільки уві сні. Замість дивана-ліжка їй ось уже сім місяців підряд шлють листи, в яких фабрика категорично заперечує факт одержання свого бракованого виробу. Листів цих у громадянки К. накопичилася така гора, що за нею, очевидно, міг би сховатися добрячий африканський слон.

А якби директор Нижанковицької мебльової фабрики т. Капуціянов відірвався від писання своїх листів, він би натрапив на папірець, підписаний його підлеглим М. І. Глечкою, в якому свідчиться, що бракований диван надійшов на фабрику ще 23 березня 1966 року.

Прочитав би і, хтозна, може, перестав би плодити слонів.

Взагалі ж, як стверджують фахівці, клімат для розведення слонів у нас не дуже підходящий. Отож, перед тим, як взятися за цю серйозну справу, треба добре і добре подумати, чим вона може кінчитися.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

— Запишемо, що холодильник уже діє: мабуть, вже мільйонів два заморозили!..

МИШАЧЕ ЖИТТЯ

(БАЙКА)

У полі (а, можливо, й на городі).
Розкішну, тлусту, просто — ах!
Знайому Мишу якось при нагоді
Спитав здивований Ховрах:
— Голубонько! Дивлюсь — очам не вірю:
Чи я не помилився оце, бува? —
Невже в такі поважні звірі
Моя сусідка вийшла польова?!
Як бачу, ти живеш — не знаєш лиха.
Ач, ходиш, наче та Бобриха.
А Миша: — Хе! То диво не велике,
Бо маю чоловіка,
А в нього — мудра голова!
— Але ж, — сказав Ховрах, — пішла ти вгору,
Як твій мудрець пробрався у комору.
Ну, що ж, була таке, була...
— Ей, братику,— шепнула Миша,— цить!
Мене і так гризе турбота,
Тремчу од жаху кожну мить:
Боюсь отак, Бобрихою, ходить,
Бо в чоловіка ж — мишача робота...

На жаль, не тільки миші в наші дні
Є отакі, яких тривожить смуток:
У таємниці їх діла брудні,
Та зраджує прибуток.

Іван СМОЛЬНЯКОВ.

м. Ємільчине,
Житомирської області.

Для нас, чоловіки

Дорогі читачі!

Оскільки телестудія недавно розпочала спеціальну передачу «ДЛЯ ВАС, ЖІНКИ», вважаю, що ця їхня ініціатива однобока і нічим невиправдана. Ми не можемо миритися з цією несправедливістю і тому пропонуємо розпочати передачу під рубрикою: «ДЛЯ НАС, ЧОЛОВІКИ». Таким чином, дорогі читачі чоловіки, ви зможете знову ходити з підняттою головою, бо передача нічим не поступиться перед «ДЛЯ ВАС, ЖІНКИ» (між нами кажучи, на початку футбольного сезону ми могли б з ними порозумітися). Отож продовжуємо. Ось перший кадр рубрики «Для нас, чоловіки».

ЯК ПРИШИТИ ГУДЗИКА

Насамперед у вас повинна відбутися незначна а може, навіть і гаряча дискусія з дружиною. Така, після якої ви день чи два з нею не розмовляєте. Це створить сприятливі умови для того, щоб довести, що ви цілком можете обійтися без її допомоги.

Ідучи додому, ви по дорозі відриваєте від пальта гудзик і одразу ж після обіду сідаєте пришивати (зрозуміло, в її присутності). Для цієї операції вам необхідно взяти голку, нитку, пальто і гудзика. Можна навіть того гудзика, якого ви щойно відірвали. Нитки повинні бути під колір пальта. Наприклад, якщо у вас пальто темно-синє, не пришивайте жовтою ниткою, бо це різатиме очі. Перше, що вам треба зробити, це засилити нитку в голку. Для цього потрібно набратися терпіння і поставити перед собою коробку з нервозаспокійливими таблетками. Після кожної невдалої спроби затягти нитку в голку, ви ковтаєте таблетку. Це ще не запорука успіху, зате ви будете спокійні, ніщо вас не дратуватиме: ні нитка, ні голка, ні пальто, ні навіть бюро жіночої ради. Але якщо ви зі всією рішучістю будете прагнути до поставленої мети: засилити нитку в голку, то, безперечно, свого доб'єтесь, не втрачаючи самовладання. Не втрачайте його й тоді, коли почнете пришивати гудзика. Пам'ятайте, що палець вашої лівої руки весь час стирчатиме на шляху голки, яка знаходитиметься у правій руці. Як би ви не намагалися поцілити через матерію в дірочку гудзика — все одно в першу чергу поцілите в палець. Майте на увазі і пам'ятайте, що як би вам не було боляче — не ойкайте, бо противник, який не спускає з вас ока, матиме від цього море втіхи. Пришивши гудзика, не подумайте шукати співчуття, навіть якщо ваш палець буде продірявлений, як решето. Навпаки, ліву руку заховайте в кишеню і весело насвистуйте «Серенаду юності». Тільки вийшовши уже з хати, можете щодуху дременути до першої-ліпшої швидкої допомоги. Там вам зроблять профілактику і перев'язку. Коли ж повернетеся додому з перев'язаною рукою, постарайтеся довести, що випали з трамвая, допомагаючи сісти старенькій бабусі. Рука болітиме з тиждень. та це — пусте. Зате ви самі пришили гудзика. Може бути і якесь ускладнення, але ви поясніть, що, мовляв, не про руку думали, а про свою гідність.

Наступна тема рубрики «Для нас, чоловіки»:

З ДРУЗЯМИ ПО МІСТУ

Найсмачніше пиво на світі — не Рахівське пиво, а найчарівніше вино на землі — не Катнарівське, і не Сегарча, і навіть не Тарнавальське! Ні, найфантастичніше вино на всій землі — це те вино, яке ви п'єте після роботи з друзями, в буфеті через дорогу, поміж третьою і шостою годинами дня, без дружини, без її «Не пий стільки», «Знову цигарка в роті», «Що ти весь час зиркаєш на ту біляву». Оте вино, дорогі мої чоловіки, навіть нехай воно столове, по сім лей за пляшку і таке собі безбарвне на колір і кисленьке на смак, все одно ви будете називати справжнім нектаром. Повернувшись додому, не здумайте говорити, що «були на зборах». Вас засміють кури. Шукайте причин переконливіших і новіших. Наприклад, за день або за два дні придбайте квитки на широкоформатний кольоровий фільм, де показується війна, любов, вогонь і щасливий кінець. Квитки залишіть удома. Початок сеансу о 15-30, а ви о 14-30 уже дзвоните по телефону, що затримуєтесь, що вас, мовляв, викликало начальство. Без чверті три дзвоните вдруге і нагадуєте, що обов'язково будете. А самі нікуди не поспішаєте, бо цей кінофільм уже бачили раніш. Щоб не пропали квитки, дружина змушена буде піти в кіно з матір'ю. О шостій годині вечора ви повертаєтеся додому напідпитку. Злий, як собака. Говорите, що ви забігали додому в три години 16 хвилин. Дружина признається, що вийшла з дому в три години 15 хвилин. Ви удаєте з себе дуже ображеного тим, що вона пішла без вас, та ще й додаєте, що ви не бачили цього фільму і що квитки дістали по-знайомству з великими труднощами. Її почне мучити совість, і навіть якщо ви тут же признаєтесь, що зі злості хильнули вина, — вона вам усе пробачить. На другий день ви їй скажете:

— Моя дороженька, я сьогодні йду з товаришами після роботи трохи посиджу.

Вона також не буде перечити. Отак ви одним пострілом убиваєте два зайці.

А якщо до вас додому несподівано завітає приятель і необережно бовкне, що бачив вас у кіно тиждень тому, — то його мало викинути через вікно з першого поверху, його треба скинути з четвертого поверху і обов'язково гукнути услід:

— Геть, інтриган!

Є й інші способи спокійно випити склянку вина, але я про них не буду тут розповідати, бо жінки також читають журнал «Урзіка». Краще я вам розповім по телефону.

САДІ РУДЯНУ.

З румунської переклала
Марина ЯРОВА.

НІЖ

(БАЙКА)

До хати принесли новенького Ножа
(Хорошу річ придбать — важливо).
А що за Ніж! По лезі хвильки аж біжать,
Здається, хлюпають грайливо,
Гарненькі візеруночки на нім
Переливаються мереживом дрібним.
Поглянеш — цяцька, диво!..
Бери, щаслива господине, чудо-ніж,
Картопельки начисть ним, хліба вріж,
Чого дарма виблискувать йому боками
Поміж ножами та ложками.
Аж де —
Візьме, попробує оту свою обнову
І кине геть та за старого знову:
— Нехай він, клятий, пропаде...
За що ж це так? Блискучий, гарний,
Краса — хоч воду з неї пий.
А скибки хліба врізать незугарний —
Тупий-тупий.

Петро СЛІПЧУК.

ХИТРА КОМАШКА

(БАЙКА)

Дрібненьку Комашку
Помітити важко.

Комашка прекрасно цю знала біду,
А їй же хотілося буть на виду,
В усіх на приміті,
У славі, в зеніті...
І хитра Комашка, немов ненароком,
Самому Орлові влетіла ув око.
І що б ви гадали? Мети досягла:
Відразу ж сльоза у Орла
Потекла.

А раз сам Орел від Комашки заплакав,—
Про неї пташиний весь рід забалакав!

Іван МАНЖАРА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

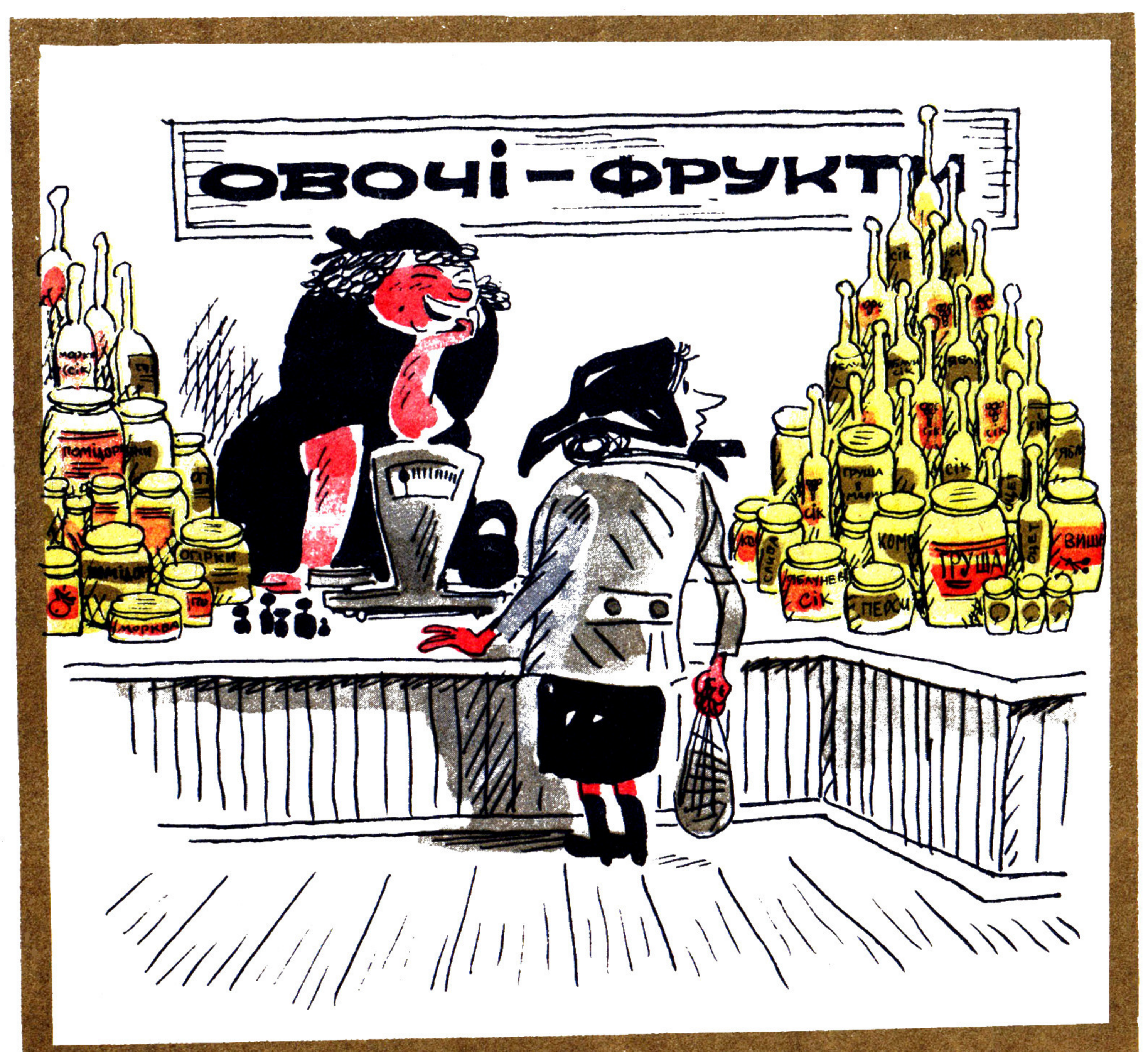

— А де у вас овочі, а де фрукти?

Давайте проголосуємо

Рядки міліцейських протоколів були скупі та інтригуючі:

...Студенти металургійного інституту Гуменюк К. С. та Суркін М. К. і громадянки Сулимова В. С. та Мозгова З. С. розпивали біля «Дніпровських зір» спиртні напої, співали соромільких пісень...

...Учні 10 класу Мутрєєв та Остапець перекинули біля «Дніпровських зір» урну і лаву...

...Студенти університету танцювали біля «Дніпровських зір» непристойні танці під транзистор...

Дорогу до «злачного» місця можна було й не питати. Мальовничий плакат на проспекті К. Маркса сповіщав, що «Дніпровські зорі» містяться в парку імені Чкалова. Численні дороговкази самі вели до них.

Коли я прочитав, що до молодіжного клубу-кафе «Дніпровські зорі» лишилося 200 метрів, серце в грудях закалатало: було щось урочисте в цих дороговказах. Нарешті я зупинився, вражений. Велетенська споруда — бетон, скло, неон. І як тут може спасти на думку «перекидати урни», «співати соромільки пісні»?.. Особисто мені, коли я переступив поріг цього молодіжного клубу-кафе, захотілося зняти капелюха.

Великий танцювальний зал увінчувала естрада. На естраді сидів, видно, оркестрант. Він акомпанував собі на інструменті, схожому на звичайну рахівницю, і щось мугикав речитативом.

— Репетируєте? — запитав я.

— Тут репетируй чи не репетируй, а дебет з кредитом не сходиться, — привітно відповів він і знову заворушив губами в такт рахівниці.

Я уловив тільки окремі слова дивної пісні: «...сімдесят чотири двадцять плюс сорок шість вісімдесят...»

Приміщення кухні-буфету було, як пишуть у нарисах, світле і просторе. Я захоплено розглядав найсучасніше устаткування, яке, безумовно, й не снилось багатьом ресторанам першого класу.

— Чудеса техніки! — радісно вигукнув я.

— Чудеса — це вірно, — погодився оркестрант у чорних нарукавниках, розчинивши навстіж холодильника.

На кілька секунд його усміхнене обличчя сховала хмара пилюги. Діставши звідти кілька папок, він пояснив:

— Вогнетривка шафа не йде ні в яке порівняння: тут усе можна розкласти по полицях.

— А в інших холодильниках — теж папки охолоджуються? — поцікавився я.

— Архіви, — багатозначно сказав він.

З кімнати коло бару чулися збуджені голоси. Не встиг я відчинити двері, як над стойкою бару з'явилась симпатична барменша.

— Вам чого? — запитала вона.

— Ну, скажімо, лимонаду.

— Директор зайнятий, — відповіла вона тоном секретарки і схилилась над... друкарською машинкою.

Інтуїція підказувала, що саме в кімнаті, де «директор зайнятий», і має бути розв'язка цієї загадки.

— І ніяка це не репетиція і не художня самодіяльність, — пояснив Костянтин Григорович Безіменний. — А щодо мене, то я й справді директор. Тільки не клубу-кафе, а парку. Вже рік, як кафе закрито, і тепер тут міститься дирекція парку.

— А у вас що, не було приміщення?

— Було, але ж це модерніше...

У кабінеті секретаря Кіровського райкому комсомолу Олександра Крамара відтворювалась історія народження молодіжного кафе «Дніпровські зорі». Ця ідея виникла кілька років тому: створити гарне місце відпочинку для молоді. Молодь радісно підхопила ідею. Проект було розроблено на громадських засадах. У райкомі комсомолу висів графік суботників і недільників. Міськрада затвердила кошторис на 200 тисяч карбованців (ціна будівництва, устаткування).

Відкриття відбулось за всіма законами помпезності. Гриміли фанфари, промови, оплески. Потім у молодіжному кафе провадились диспути, зустрічі, вечори. Відпочинок молоді ставав цікавішим і організованим. Та раптом на голубий вогник «міроприємств» почали заглядати неорганізовані суб'єкти. І не лише неорганізовані, а й п'яні. Їхні нестройні голоси псували життєрадісний хор здорової молоді.

І тоді рада молодіжного кафе на чолі з міськкомом комсомолу поставила ультиматум міському управлінню торгівлі:

— Або заберіть геть з парку кіоски, де торгують «портвейном» і «московською», або...

І кіоски не забрали.

Заступник голови виконкому Дніпропетровської міськради Зоя Григорівна Суміна сумно розвела руками:

— Все, що могли, ми зробили — збудували. Здається, беріть кафе — організовуйте, влаштовуйте. А вони взяли й закрили...

«Вони» — це міськком комсомолу, який два роки тому взяв шефство над «Дніпровськими зорями» й... опустив руки перед кількома хуліганами.

Я міцно тиснув руку секретареві Дніпропетровського міськкому комсомолу т. Дідківській.

— І як ви до цього додумалися? — запитав я.

— Ось так — сиділи, вносили пропозиції, піднімали руки. І винесли рішення, — скромно відповіла вона.

— Дуже мудре рішення! — гаряче сказав я. — Уявляєте, які перспективи має такий метод боротьби з хуліганством, якщо його запровадити у широкому масштабі. Закрити клуби, стадіони, кінотеатри, парки, бані, танцмайданчики — всі громадські місця, де може з'явитися хуліган. Що йому, бідному, тоді залишається робити? Казитися з нудьги!

— І справді нічого, — погодилась секретар, — тільки шкода, що люди повинні терпіти.

— А можна пропозицію? — підняв я руку.

— Прошу, — дозволила секретар міськкому.

— А що, якби кафе знову відкрити, а хуліганів за петельки та до міліції? Може б, вони дорогу до кафе забули? Адже жалюгідна купка хуліганів нічого не варта проти всієї молоді Дніпропетровська.

— І справді, — погодилась секретар.

— І ще одне. Надії і Валі, Сергії і Василі, які й досі приходять до темних вікон колишнього кафе, можливо, розпивали б тоді не спиртні напої, а каву або (хай вибачать мені педагоги) навіть яблучний сидр. І співали б пісні пристойні. І танцювали б хороші танці. Не під транзистор — під оркестр. І не перекидали б урни, а, цілком можливо, читали б вірші або слухали поетів...

— Що ж, поставимо на голосування, — пообіцяла секретар міськкому.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Подумаєш — два! От якби сім!..

Народні усмішки

ЧИ Є ДОЩ?

Жив в одному селі дуже ледачий чоловік. А син у нього вдався ще ледачіший. От одного разу лежать вони на печі, а батько й каже:

— Сину, піди глянь, чи дощ надворі не йде.

А син перехилився з печі, дістав коцюбу і ткнув нею у двері. Та як закричить:

— На, Рябко, на!

Невдовзі в хату вбіг миршавий собачка. Син обмацав його та й каже:

— Ні, тату, дощу нема, бо Рябко сухий...

Повідомив С. І. ШЕВЧУК
з м. Володарськ-Волинська.

ПОТІМ ВИЯСНИМО

Прислали в радгосп нового зоотехніка. На ферму він прийшов якраз тоді, коли важили молодняк. Старий вагар був хитрий, він вирішив перевірити знання зоотехніка і каже:

— Товаришу зоотехнік, а скажіть, хвости і роги важити?

— Поки важте скотину, хвости і роги потримайте, потім виясним, — спокійно відповів зоотехнік.

ХТО КОГО

Поклав чоловік колоду, на колоду дошку і каже:

— Сідай, жінко! Хто кого переважить, того і правда в домі буде.

Сіла жінка і таки переважила чоловіка. А той і каже:

— Знаю, чому ти мене переважила, у тебе язик більший.

Повідомив С. А. АЛЕКСАНДРУК
з с. Граданиця,
Біляївського району,
Одеської області.

ВАГА ВІВСА

Пішов кум до кума позичити вівса. Той набрав, вносить та й каже:

— Тут три мірки. Вродить, то й віддасте.

Узяв кум овес, несе та й думає: щось дуже легко, тут нема три мірки, мабуть кум обдурив мене.

Проніс ще трохи.

— Ні!.. Тут якраз три мірки.

Ще проніс з версту, та й каже сам до себе:

— Мабуть я кума обдурив, тут більше, як три мірки.

Повідомив О. Н. ЗАДОРОЖНІЙ
з с. Яроватки,
Уманського району,
Черкаської обл.

perec-ua.
perec-ua.

«ВОЙОВНИЧИЙ» МИКИТА

Трясуться губи від обурення в Микити:
— Ви чули? Він мене хотів побити!..
Та я б йому, бандиту, показав!..
Жаль, що ніхто нахабу не зв'язав!

СТАРИЙ ПЕНЬ

На все і вся бурчав трухлявий Пень:
— І ніч тепер не та... і день — не день!
Та й Пнів таких нема, як то колись —
Перевелися Пні... Перевелись...

М. СЕРГЄЄВ.

м. Дніпропетровськ.

Кололітературне

П'ЯТЬ РИС ЛІТЕРАТОРА Н.

(Штрихи до творчого портрета)

1. Півавтор

— О, знову прийшов наш півавтор! — тяжко зітхають у видавництві, коли літератор Н. приносить рукопис нового твору.

Половину своєї праці він сумлінно перекладає на плечі редакторів.

2. Стулист

Літератор Н. не кладе слово до слова, як то робили, роблять і робитимуть каменярі стилю. Він тулить, — за що й дістав малошановне прозвисько «стулист».

3. Отворець

Редактори товстих журналів від його творчості худнуть, редактори тонких — пухнуть. Але друкують, бо нема такого отвору, куди не проліз би літератор Н., наступаючи на горло... на жаль, не власній пісні.

4. Витиран

Не скласти ліку, скільки повитирав він штанів... Ні, не коло робочого столу, а на стільцях бенкетів, поближче до ювіляра, де можна впасти в око самому отому! Сказано: витиран.

5. Квасик

А на похмілля літератор Н. завжди п'є хлібний квас. І тоді жінка називає його квасиком. Приємно!..

Систематизував
О. ЛУК'ЯНЕНКО.

ПРО ПОЕТА, ЯКОМУ НЕ ВЕЗЛО

(МАЛЕНЬКА ТРАГЕДІЯ)

...Поету не пишеться! Як на зло!!.
Поет за натхненням їде в село.

...Погомонів з Ганнами,
поручкався з Грицями,
легко змахнув поетичними крильцями,
а більше — ніхто його там не видав,
а вірші тимчасом
здав
у видав!

Невдовзі по тому виходить «Вибране»,
дбайливо
перебране,
зібране,
прибране.
Заставки,
кінцівки,
поета портрет:
про щось важливе замисливсь поет...

...Книжковий ярмарок.
Оголошення.
«Приходьте о першій,—
просять запрошення.—
Приходьте о першій годині завтра,
придбаєте книгу,
зустрінетесь з автором!»

Книжковий ярмарок... Радісні очі...
З поетом зустрітися хто не хоче?!

Першим підходить юнак у кашкеті.
Хвилюється:
досі ж не бачив поетів...
Книжку купив; мовчки підходить...
Поет свій підпис чітко виводить.

Щасливий хлопчина горта зібрання.
Пропускає — про трактор,
шука — про кохання...
Пішов, знітившись...

І, мов на зло,
жодного покупця більш не було!

Жодного покупця не принесло...
Поет подумав: «Не повезло!»

...Поет за натхненням їде у цех...
Поет схилився над папірцем.

...Книжка розкішна.
Кольору неба!
Пахне, як ніжна брунька вишнева.
Заставки, кінцівки,
поета портрет:
про щось важливе дума поет...

Книжковий ярмарок...
Оголошення...
«Приходьте о другій»,—
Просять запрошення...

Йде робітник. Ниють руки од втоми.
Хлібина — в лівій,
у правій — томик.
Узяв робітник під пахву хлібину —
У книжці — віршів шука про людину.

Аж там — про верстати та про деталі...
Книжку поклав, пішов далі.

«Ніхто не підходить —
Як на зло!
Мені сьогодні
Не повезло!»

...Поет поїхав.
Поїхав на дачу.
Що було далі, знаєш, читачу:
Поет у задумі схилив чоло...

Поету — в поезії не везло.

Роман ЛУБКІВСЬКИЙ.

м. Львів.

У НЕБЕСНІЙ КАНЦЕЛЯРІЇ

ІНСЦЕНІВКА НА ОДНУ ДІЮ

Розкішна приймальня святого Петра. Ангел з пісним обличчям реєструє новоприбулих, що мовчки стоять у черзі. Над ангельським столом табличка: «Тут приймають праведників, що служили по вченій частині».

АНГЕЛ. Де працювали раніше?

НОВОПРИБУЛИЙ. В науково-дослідному інституті.

АНГЕЛ. Ваша основна праця?

НОВОПРИБУЛИЙ. Вплив бузини на розвиток писемності в середні віки.

АНГЕЛ (позіхаючи, чухає гусячим пером потилицю). Е-е-е, куди б вашу душу определити? Хіба от що... Будете стояти біля райської брами і квачем мастити петлі, щоб не скрипіли.

НОВОПРИБУЛИЙ (переступаючи з ноги на ногу). А по ученій частині у вас не можна? Я міг би, скажімо, дослідити вплив бузини на підвищення набожності праведників.

АНГЕЛ. Не вийде. В раю таке зілля, як бузина, не росте. Ідіть з богом. Хто далі?

НОВОПРИБУЛИЙ № 2. Я, вибачайте, м-м...

АНГЕЛ. Що там у вас?

НОВОПРИБУЛИЙ № 2. Я прохав би вас, щоб ви призначили і мене мастити петлі на воротах.

АНГЕЛ. А ви що за їден?

НОВОПРИБУЛИЙ № 2 (зніяковіло). Я... я, вибачте, деяким чином, знаєте, професор філології.

АНГЕЛ. Цікаво! І ступінь маєте?

НОВОПРИБУЛИЙ № 2. Звичайно. Доктор.

АНГЕЛ. Чим же ви відзначились?

НОВОПРИБУЛИЙ № 2. Бачите, я спочатку підраховував певні слова в творах одного великого поета. Підрахую, наприклад, скільки дієслів, іменників і підведу деякі підсумки. За це мені присудили ступінь кандидата наук.

АНГЕЛ. Ого!!

НОВОПРИБУЛИЙ № 2. Потім копнув глибше. Став лічити звуки у творах поета. Спершу підраховував кількість звуків «А», згодом «О», «Е». І зробив певні висновки.

АНГЕЛ. А саме?

НОВОПРИБУЛИЙ № 2. Я вперше в літературознавстві прийшов до думки, що геніальний поет спеціально насичував свою мову голосним «А». Цим звуком він передавав і стогін народу (коли людина стогне, у неї виривається з горла звук а-а-а). І голос матері над колискою (ненька співає котка так: а-а-а, а-а-а). І крик варнака, що дорвався до пана (а-а, нарешті, ти мені потрапив до рук!) та багато-багато іншого. За це мені присудили ступінь доктора та обрали дійсним членом одної вельми почесної установи.

АНГЕЛ. Це просто неймовірно, що ви тут розповіли! В раю наука до цього ще не дійшла.

НОВОПРИБУЛИЙ № 2. То чи не дали б мені квача, прошу вас...

АНГЕЛ. Постривайте. (Деякий час задумливо колупає пером у зубах). Мабуть, ми запропонуємо вам щось цікавіше.

(Новоприбулий № 2 кланяється).

АНГЕЛ. Чи не змогли б ви перелічити дієслова та іменники в повному зібранні творів Всевишнього? Райське видання в ста томах.

НОВОПРИБУЛИЙ № 2. А томи повноцінні, великі?

АНГЕЛ. По п'ять кіло кожний, не менше.

НОВОПРИБУЛИЙ № 2. Н-і-і, сам не подолаю. Штат потрібний.

АНГЕЛ. Штат дамо.

НОВОПРИБУЛИЙ № 2. Щиро дякую. Не сподівався, що ви дасте таку високу оцінку моєму науковому доробкові.

АНГЕЛ. Якщо справитесь з роботою, дамо кафедру в райській духовній академії, а також доручимо компонувати тексти анафем боговідступникам.

НОВОПРИБУЛИЙ № 2 (кланяється). Буду старатись. А оплата відрядна чи на твердій ставці?

АНГЕЛ. Тверда всевишня ставка і щорічна тримісячна відпустка в райських кущах.

НОВОПРИБУЛИЙ № 2 А гонорар?

АНГЕЛ. Гонорар само собою. Крім того, регулярно у великий піст на вашу честь співатимуть псалми.

НОВОПРИБУЛИЙ № 2 (кланяється). Велике спасибі. (Усміхається). Хе-хе-хе. А дружина голосила бозна-чого. А воно як гарно вийшло. Правду говорив мій приятель професор філософії: істинний талант ніде не пропаде!

(Виходить у найближчі двері)

Ангел чіпляє над столом дощечку з написом «Перерва на обід» та вирушає до райської харчевні.

Микола КУЧЕР.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— З Петром Петровичем поряд не сідай, він здорово хропе!

НЕВЕСЕЛИЙ РЕПОРТАЖ

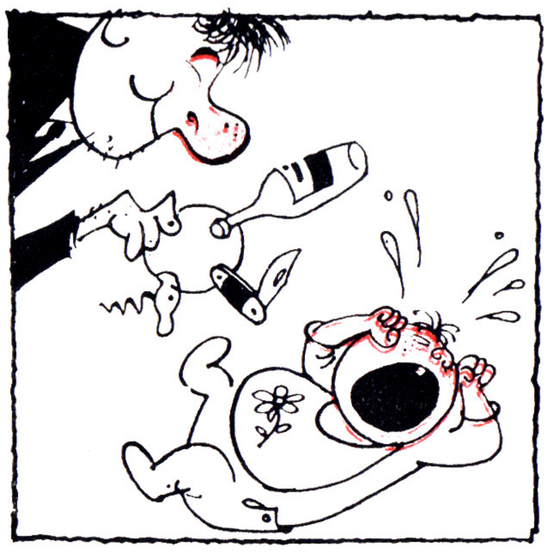

Навряд чи мені присвоять вчений ступінь хоча б кандидата наук за відкриття, що хуліганами не народжуються. Моє переконання, що серед нас немає людей абсолютно позбавлених совісті, теж не дуже збагатить вітчизняну науку.

Але ж звідки тоді беруться розбиті шибки, розквашені носи, кондиційні матюки у під'їздах та інші речі, які вже не назвеш звичайним бешкетом, бо вони пронумеровані у карному кодексі?

Де формуються характери окремих діточок, про яких об'єктивні бабусі ласкаво кажуть:

— І чом ти ще малим у купелі не захлинулося?

Мені доводилось чути, що ці дітки беруться і формуються на вулиці. Мовляв, вулиця їх псує і розбещує. Я вже вирішив було погодитися з цим мудрим постулатом, а потім подумав таке. Стривайте, подумав я собі, а хто ж розбещує і псує саму ж таки вулицю? Мусить же тут бути якась першопричина? Знову ж таки, подивимось на вулицю. Вулиця як вулиця. Будинки, дерева, трамваї. Не може ж трамвай чи, скажімо, дерево розбестити вулицю з тим, щоб потім вулиця у свою чергу розбестила Вітю, чи Ваню, чи яку-небудь іншу квіточку життя? І, неспроможний дати собі раду, я звернувся з деякими запитаннями до Лідії Данилівни Ільченко та Антоніни Григорівни Фокіної.

Лідія Данилівна працює інспектором Дитячої кімнати при Жовтневому райвідділі міліції м. Києва, а Антоніна Григорівна — у неї помічником.

І Лідія Данилівна і Антоніна Григорівна реабілітували вулицю і сказали:

— Малий хуліган (потім він виростає) формується у сім'ї.

Я вирячив очі, бо це було щось принципово нове. Раніше в таких випадках говорили, що винна а) школа, б) міліція, в) комсомольська організація, г) профспілкові організації, д) громадськість і т. д. і т. п. з переліком всіх літер алфавіту та всіх інститутів й установ аж до Пожежного добровільного товариства включно. Про сім'ю ж або взагалі не було мови, або їй відводилась скромна роль десь в районі літери «я».

Отже, коли ваш син делікатно деренчав ножиком по ребрах перехожих або ваша п'ятнадцятиліття донька пускала бісики очима до лисих дядів, ви могли бути спокійними, що громадськість вас не осудить. Є кого судити і без вас. Он їх скільки — і школа, і міліція, і... (див. вище). І тут раптом — сім'я! З цим було важко погодитися. Тоді Лідія Данилівна і Антоніна Григорівна почали діставати із шаф папки з особистими справами так званих «неблагополучних сімей». Це були не просто папки, це були дитячі і людські долі. Часом в одній папці відразу кілька доль. Цих папок було багато... На жаль, дуже багато.

Можна брати першу-ліпшу на вибір. І тоді стане відомо, чому сімнадцятирічний робітник заводу «Більшовик» Федя Ч. став хронічним алкоголіком, чому п'ятнадцятирічний Павлик Островський покинув музичну школу, не навертається до купленого батьками піаніно і вже вийшов з тюрми, впіймався на крадіжці, чому одинадцятирічний Сергійко Вихристенко теж взятий на облік як злодюжка, чому Надя Мінкіна вже встигла побувати у дитячій виховній колонії за участь у пограбуванні, чому Люба Жарова тікала з дому, теж була в колонії, а тепер знову схиляється до неї, чому...

Федя Ч. став алкоголіком (до речі, його беруться лікувати), бо алкоголічкою була його рідна бабуся і в синьому полум'ї білої гарячки згорів його батько. Павлик Островський покинув музичну школу і піаніно і почав красти, бо батько його Аркадій Павлович Островський, працівник верстатозаводу ім. Горького, п'є без просипу, і в хаті щоденне і щонічне пекло. Сергійко Вихристенко краде і бешкетує, бо батько його Михайло Маркович ніде більше, як півроку, не затримується на роботі, а мати Ганна Михайлівна, робітниця 5-ї швейної фабрики, давно махнула рукою на дітей. Один брат Сергійка допіру другий ще сидить. Батько Наді Мінкіної сидить у тюрмі за хуліганство, а мати Віра Михайлівна, кондуктор автопарку, п'є і не просихає. У сім'ї Люби Жарової п'ють всі. Батько, мати, сестра, брат. П'є сама Люба...

— Позбавити таких батьківських прав!!!

Лідія Данилівна сумно всміхається:

— Бачите, суди і райради не дуже охоче цим займаються, а коли це й робиться, то робиться формально. Дітей рідко ізолюють. Юридично батьки позбавлені прав, а фактично діти живуть з ними.

— Сигналізувати по місцю роботи!!!

Лідія Данилівна мовчки дістає товстенні папки. Це копії «сигналів» та нагадувань на підприємства та установи, де працюють батьки малолітніх правопорушників.

— Часом відпишуться, а найчастіше промовчать. Ефект — близький до нульового.

— Ну, а як після Указу про посилення боротьби з хуліганством?

— Знаєте, поміг. Здорово поміг. Там же й до батьків чарка п'ється, про сім'ю мова йде. Боїмось тільки, щоб не була це чергова кампанія. А поки що процент правопорушень поліз донизу.

Як же ж бути з тим, що не хоче лізти донизу? І тут виплило твердження, що абсолютно безсовісних людей немає і що розбурхати найрудиментарнішу совість можна.

— Тільки чому, — запитала Антоніна Григорівна, — навіть слинявий попик із своєї «трибуни» не забуває публічно, перед усіма, примітивно захищаючи мораль, твердити: «не убий», «не пий», «не прелюбодій», «почитай отця свого», а ми забуваємо? Чому ми ніколи не картаємо цих людців публічно, перед сотнями, тисячами людей, як це робить у церкві піп, а замість цього посилаємо до них келійні комісії? Чому ми соромимось громадою, гуртом, втручатися у їхнє життя?

Правду кажучи, я не знав, що відповісти, і вирішив порадитись із читачами.

Микола БІЛКУН.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Нещодавно наш колгосп ім. 40-річчя КП України щось купив. Що саме, не знаємо і ти не вгадаєш. Якщо вірити ярликові, то це нібито підкови для коней. Коли слухати колгоспних ковалів, то це залізні одоробла.

Вирішили ми їх тобі переслати поштою, але з цього у нас нічого не вийшло — на пошті не повірили, що це підкови. Ми показали їм ярлики Донецького УООП, яке ту продукцію пустило в світ.

— Коли це підкови, — сказали зв'язківці, — то скажіть, яких тварин ними підковувати?

А цього якраз ми й самі не знаємо. Може, ти, Перче, вгадаєш?

С. ФІРАК,
голова Куровицької сільради.
Золочівський район,
Львівської області.

На прокатних пунктах є загальновідоме правило: клієнт, з вини якого вийшла з ладу взята напрокат річ, сплачує відповідну компенсацію. З нашого пункту вивезли кілька цінних речей: радіограмофон, приймач, радіолу. Розібрали на деталі, а збирати й не думають. І найдивніше, що не ми за це стягуємо компенсацію, а ті, що вивезли, вони зідрали з нас сто карбованців!

Йдеться про олександрійське телеательє (філія № 1). Ми здали туди ці речі на ремонт. І лежать вони там у розібраному вигляді вже цілий рік.

Дай нам, Перче, напрокат пару своїх перчин. Тільки, будь ласка, вибери для цих ремонтників найпекучіші.

Працівники прокатного пункту.
м. Олександрія,
Кіровоградської області.

Поки не пізно, рятуй начальника Уманської рембудконтори т. Довганя. З ним коїться щось дивне: весь час б'є себе в груди. День при дні. Кулаками гатить. Та так, що, коли на нього дивляться діти з дитсадка № 11, то плачуть. А дядя і сам скупу сльозу ронить. «Обіцяю, — каже, — діточки, дитсадок найближчим часом відремонтувати». Та знову себе «бац» у груди, аж штукатурка з стін сиплеться. І так уже майже два роки. Уже мозолі в чоловіка на грудях.

Так що, Перче, рятуй дядю Довганя, поки не пізно. Бо, гляди, колись як гупне себе в груди, то не тільки штукатурка, а й стеля може впасти.

О. ТКАЧЕНКО.
м. Умань,
Черкаської області.

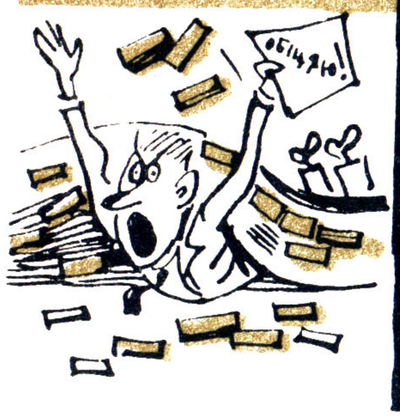

Чи не можеш ти вияснити, з якою швидкістю мчить електричний струм у сільській місцевості?

Звертаємось з таким запитанням до тебе через те, що у нашому селі той струм чомусь заковерзував: до тваринницьких ферм ще рік тому добрався і освітив їх, а от до сільської бібліотеки, медпункту і школи ніяк доповзти не може.

Може б, ти, Перче, його до нас підштовхнув, а то електрифікатори, на чолі з інженером т. Макаренком цього зробити не спроможуться. Енергії, кажуть, їм бракує — людської, а не електричної...

Н. НАГОРНА,
зав. бібліотекою.
В. ПОЛІЩУК,
зав. медпунктом.
М. ЯНЧИШИН,
директор школи.
с. Кинахівці,
Збаразького району,
Тернопільської обл.

Дуже хотілося б порекомендувати тобі одну цікаву книжку. Це, правда, не художня проза і не поезія, а всього-на-всього «Нелімітована чекова книжка» Новотроїцької райспоживспілки (Херсонська область). І все ж, ми певні, коли розгорнеш її, то вже не одірвешся.

Для зручності, радимо читати з кінця.

Кинь оком на останні сторінки книжки і дізнаєшся, що тільки недавно т. Циганій, голова райспоживспілки, одним махом відвалив залізниці кількасот карбованців штрафу. За що? За дрібницю. За те, що більше тижня не розвантажував цистерну з олією, яка прибула на станцію.

Не знаю, чи виручили торговельні працівники, керовані т. Циганієм, таку суму за свій товар, а штраф за те, що його не вивезли своєчасно, вони справно сплатили. Їм, правду кажучи, це не первина: щомісяця вносять по 400, 500 і більше карбованців.

Як ти, Перче, гадаєш: вони за свою нерозпорядливість розплачуються з власної кишені чи з державної? У чековій книжці про це, на жаль, нічого не сказано.

Я. ВИШНЕВЕЦЬКИЙ,
товарний касир.

В Л И П

ГУМОРЕСКА

Ловелас і пройдисвіт Солоний затерп від здивування. Він ще не встиг прилипнути до блондинки, що сиділа поруч з ним у трамваї, як та сказала:

— Вибачте, я вас десь бачила.

Солоний своїми строкатими, як два сорочині яйця, очима вилупився на блондинку і не міг повернути язиком. Поруч з ним сиділо таке миле створіння, яке рідко кому сниться. І це створіння само зачепило Солоного.

— Я вас теж, — солодко відповів Солоний. — А ви киянка?

— Ні. До Києва я приїхала на пару днів... А ви не могли б мені показати місто?

Строкаті очі Солоного світилися, як два фальшиві рубіни.

— З великим задоволенням. Навіть зараз.

— Зараз трохи незручно. Вечір. Але, щоб не гаяти часу...

Солоний йшов поруч з нею по тротуару.

— Дайте мені свою руку, бо я можу загубитися, — сказала вона і своєю маленькою рукою намацала руку Солоного.

Солоний цокав каблуками по тротуару і мислив: «Оце повезло. Таке янголятко. А ніжки! А талія!»

Янголятко хвилину помовчало, а потім промовило:

— Знаєте, я вам збрехала. Я киянка. І я вас ніде не бачила. Просто ви мені сподобалися, і я....

Очі Солоного полізли на лоба. За всю свою дон-жуанську практику з таким випадком він зустрівся вперше. Завжди він сам починав розмову, сам просив телефон, адресу, призначав побачення, тріскотів, що його щось таємне до неї притягує... Але щоб вона сама...

— Це добре, що ви сказали. Я сам одвертий і люблю одвертих, — почав Солоний таким теплим голосом, від якого мало не танув під ногами асфальт. — Ви мені також сподобалися. Я вас побачив через вікно і тому встрибнув у трамвай.

— І часто ви так стрибаєте? — пожартувала вона.

— Ну, що ви! — обурився Солоний. А сам подумав: не будеш часто стрибати. Тепер хорошої дівчини зі свічкою не знайдеш. А шукати треба. Не вік же парубкувати. — Від вас я вже нікуди не стрибатиму. Ні у трамвай, ні у гречку...

— Я думаю, що краще, ніж міряти сюди-туди тротуар, ми підемо до мене додому... Я живу сама...

Солоного наче хтось посипав цукром. Він боявся сполохати таке несподіване щастя і солодко підтакнув:

— Як вам буде приємніше...

Вона возилася на кухні, а Солоний по журналу мод вивчав коліна манекенів. «Отакі у неї», — з насолодою подумав він і, широко розкривши рота, повернув голову на кроки з кухні.

Та рот так і залишився відкритим. З кухні на Солоного йшов колишній його друг Василь.

— О, як приємно, коли давні друзі тебе зустрічають такою теплою посмішкою! — сміючись, вигукнув Василь.

Солоний посміхався так, ніби йому знизу вгвинчували свердло.

— Розумієш, за тих два роки, що ти не мав часу зустрітися зі мною, я одружився...

Солоний водив з кутка в куток строкатими очима.

— ...І ось заради повернення давньої дружби довелося жертвувати репутацією дружини. На інакшу лапку ти не пішов би. У трамваях, тролейбусах, у метро, на вулицях так багато гарненьких дівчат, що ніколи і друзів відвідати... Але Оксана в мене молодець. По фотографії тебе впізнала... Оксаночко! Подавай свою вечерю.

Євген ДУДАР.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Досі до Клубу губителів природи окремі громадяни та цілі колективи приймалися без особливих поважних рекомендацій. Зараз практика дещо змінилася. До прийому у члени клубу часом рекомендує юстиція та преса.

Так, народний суд м. Бердичева рекомендує прийняти до Клубу губителів природи за систематичне забруднення річки Гнилоп'ять шкідливими відходами виробництва директора Бердичівського шкірзаводу І. Т. Авраменка, оштрафованого судом на 200 крб., головного інженера цього ж заводу В. Ф. Грішила, теж оштрафованого на 200 крб., та начальника очисних споруд Батирєва Г. Ф., засудженого до виправних робіт по місцю роботи строком на 1 рік.

Севастопольська багатотиражна газета «Труженик моря», яка, до речі, на своїх сторінках теж відкрила «Клуб губителів природи», порекомендувала до Центрального клубу помічника капітана судна «Міхор» О. К. Попандопуло, старшого механіка траулера «Слава Севастополя» В. І. Кувалдіна та капітана судна «Шквал» Г. М. Ільчова за систематичне забруднення нафтопродуктами бухти.

Правління Центрального клубу має приємність повідомити рекомендуючим, що їхні рекомендовані стали членами Клубу губителів природи.

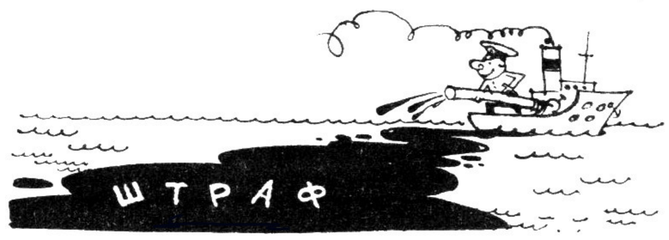

НЕ ГРІХ, А СМІХ

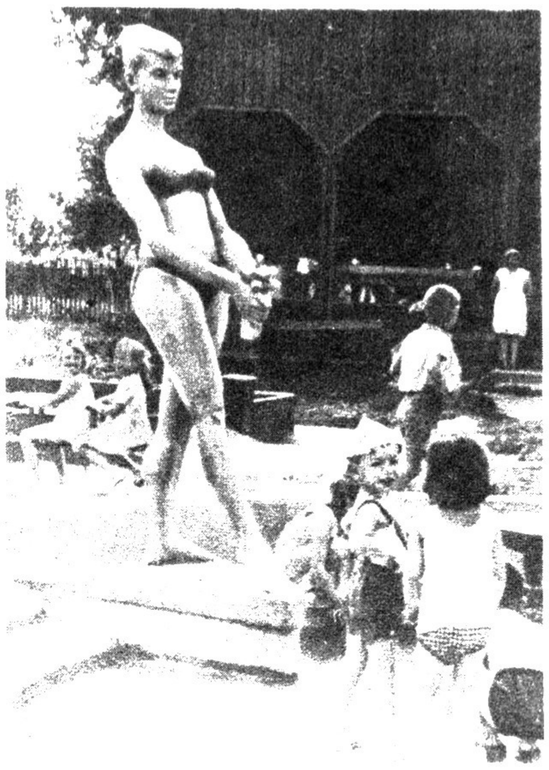

Дітям до шістнадцяти років забороняється дивитися деякі фільми і не рекомендується дивитися деяких телепередач. Щодо інших видів мистецтва, зокрема скульптури, то тут вольному воля — ані заборони, ані рекомендацій ще не вироблено. Милуйся собі та виховуй смаки естетичні «с молодых, с юных лет».

І не стримувані ніякими приписами, діти дивляться на те, що їм до вподоби. Коли ж говорити про такий вид мистецтва, як скульптура, то дошкільнятам, скажімо, подобаються усілякі козлики, ведмедики, жаби-царівни та інші мешканці казок.

Директор же Горохівського цукрокомбінату А. М. Компанієць — не дошкільник і взагалі уже не підлягає статті «до шістнадцяти років». Йому жаби-царівни не подобаються. Йому, наприклад, подобається скульптура молодої дівчини-купальниці. Тому, незважаючи на смаки дошкільнят, він і встановив цю скульптуру на майданчику дитячого садка цукрокомбінату. Дбаючи про безгрішність малюків, він наказав намалювати охрою скромну одежину купальниці. Сман у чоловіка є, нічого не скажеш!

Правда, особливого гріха у цій прикрасі дитячого майданчика не бачимо, але й глузду теж не видно.

А може, краще було б якимсь козликом обійтися. Тим більше, що директорові не довелося б тоді нічого зафарбовувати, а значить, і проти невинного мистецтва та естетичного смаку грішити.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У телеграмі ТАП «Новий метод» у № 7 «Перця» розповідалося про те, що працівники Калинівської райспоживспілки додумалися до того, що до кожної покупки в крамницях додавали в «нагрузку» книжки.

Як повідомив заступник голови Вінницької облспоживспілки т. Оливко, факти, наведені в телеграмі, підтвердились. На винних у цьому працівників накладено суворі адміністративні стягнення.

★ У листі, опублікованому у «Перці» № 8, повідомлялося про те, що Ровеньський міськхарчокомбінат відвантажив Старобільській міжрайбазі велику партію вина, яку експертиза повністю забракувала.

Заступник міністра харчової промисловості УРСР т. Дружинін повідомив редакцію, що спеціаліст міністерства перевірив цей факт на місці. Наказом директора Ровеньського міськхарчокомбінату на винуватця — бригадира винного цеху Зальца накладено суворе адміністративне стягнення. Крім того, з нього утримано третину місячного окладу. Завідуючій лабораторією Флейшман за відсутність належного контролю — оголошено догану.

Ровеньський обласний держарбітраж виніс рішення про стягнення з міськхарчокомбінату 3523 крб. штрафу.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

РОГАЧ

У МЕНЕ В ГОСТЯХ СЛОВАЦЬКИЙ ДРУГ „РОГАЧ“ (Братіслава).

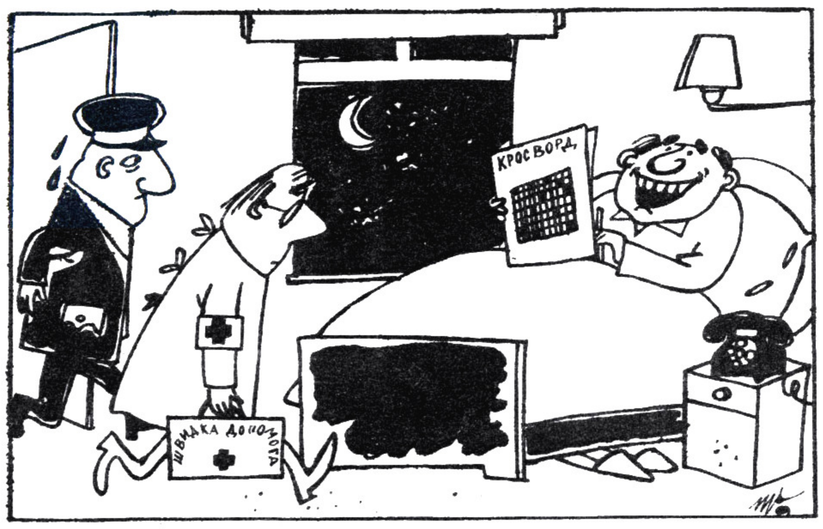

— Що з вами?
— Підкажіть, пане доктор, як назвати словом з восьми літер «Швидку допомогу»!

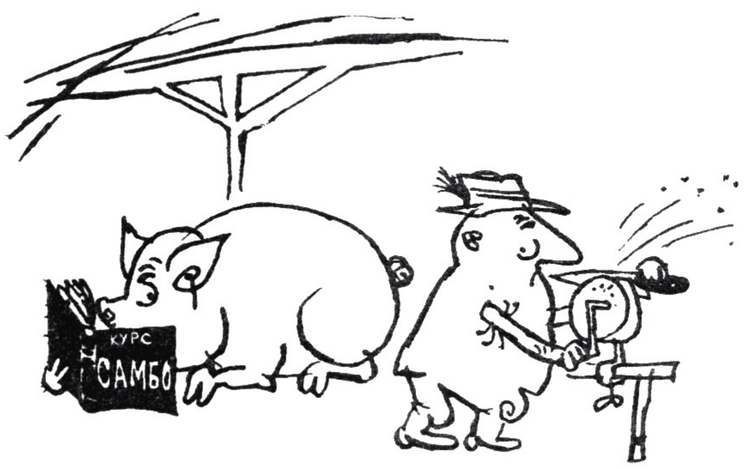

Без слів.

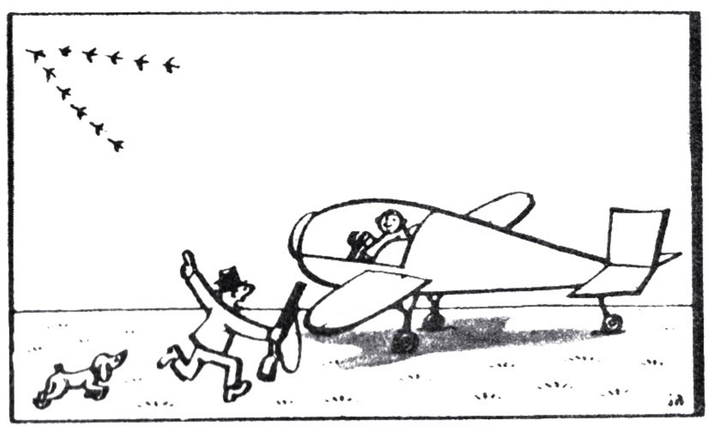

— Давай за ними!

ТУТ ПОХОВАНО КУРЦІВ, ЯКІ ПАЛИЛИ СИГАРЕТИ...

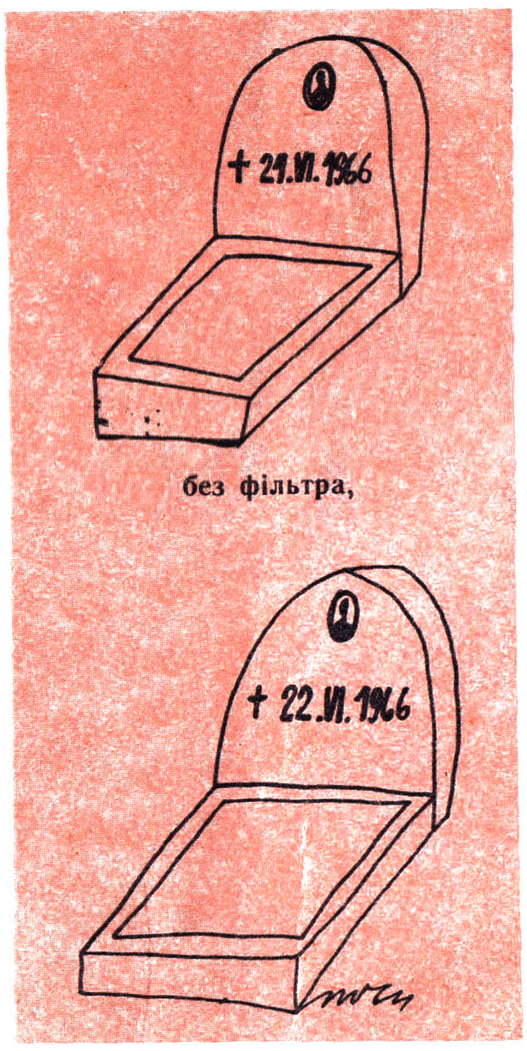

без фільтра,

з фільтром.

Без слів.

Без слів.

Матимеш змогу за 2 крб. 40 копійок навіть у дорозі передплатити «Перець» на весь рік, бо передплату на нього вже не обмежено.

Можеш потрапити у лікарню і прогавиш передплату «Перця». Її хоч і не обмежено, але закінчується вона 25 листопада.

Користуйтесь таксі!

Воно допоможе вам якнайшвидше добратися до найближчого відділення «Союздруку», де ви зможете за 2 крб. 40 копійок передплатити «Перець» на весь рік. Передплата не обмежена!

ПРИ БАЖАННІ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ» БІЖИ ДО НАЙБЛИЖЧОГО КІОСКА «СОЮЗДРУКУ». ТАМ ТОБІ НЕ ВІДМОВЛЯТЬ, БО ПЕРЕДПЛАТА НЕ ОБМЕЖЕНА.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 19 (749) (на украинском языке). Підписано до друку 19. IX. 1966 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 11188. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05504. Тираж 750.000.

Управління Пентагону по призову, кероване генералом Хірші, оголосило 18 серпня 1966 р., що воно розглядає питання про збільшення набору до збройних сил США за рахунок студентів.

(З газет).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

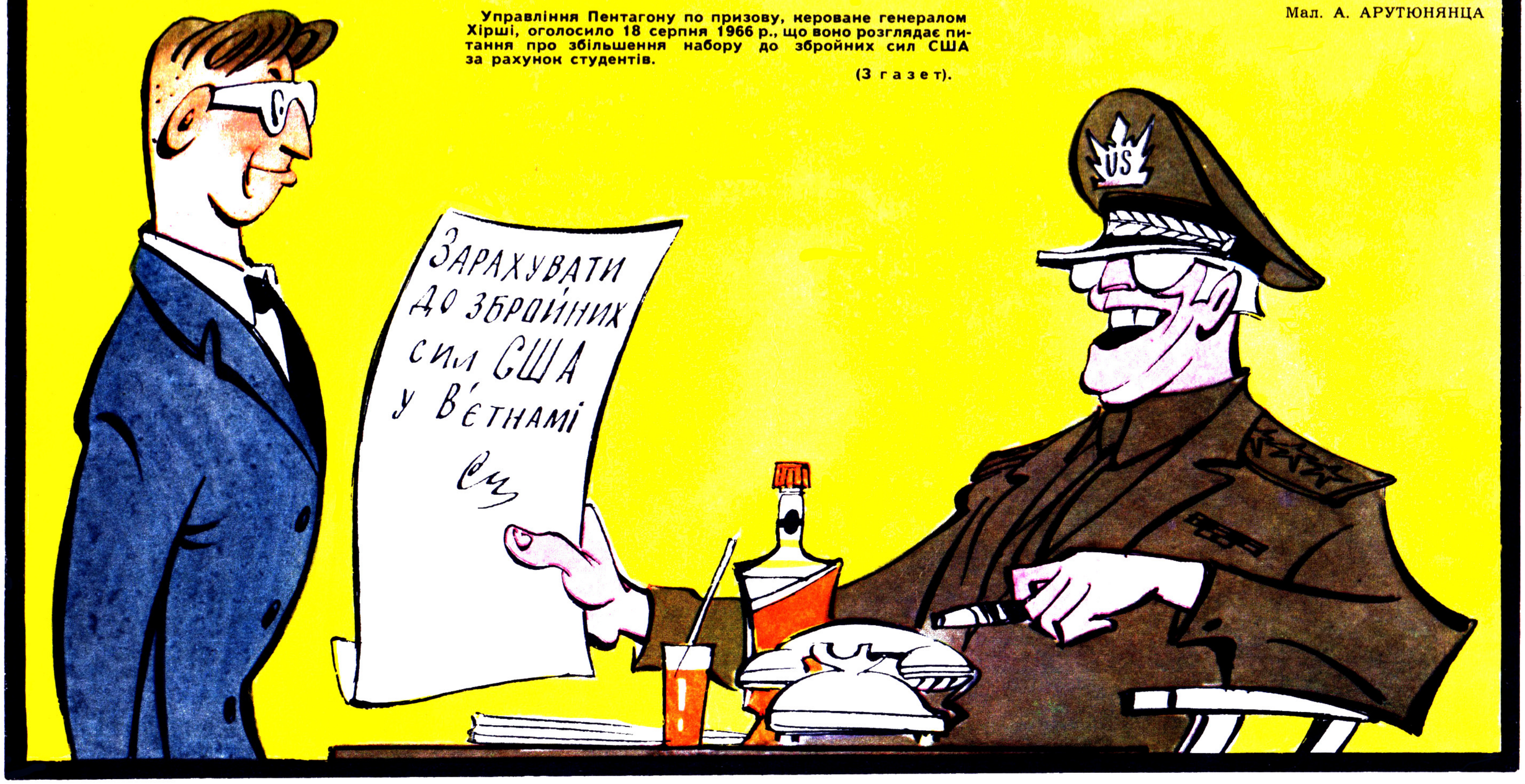

Заліки...

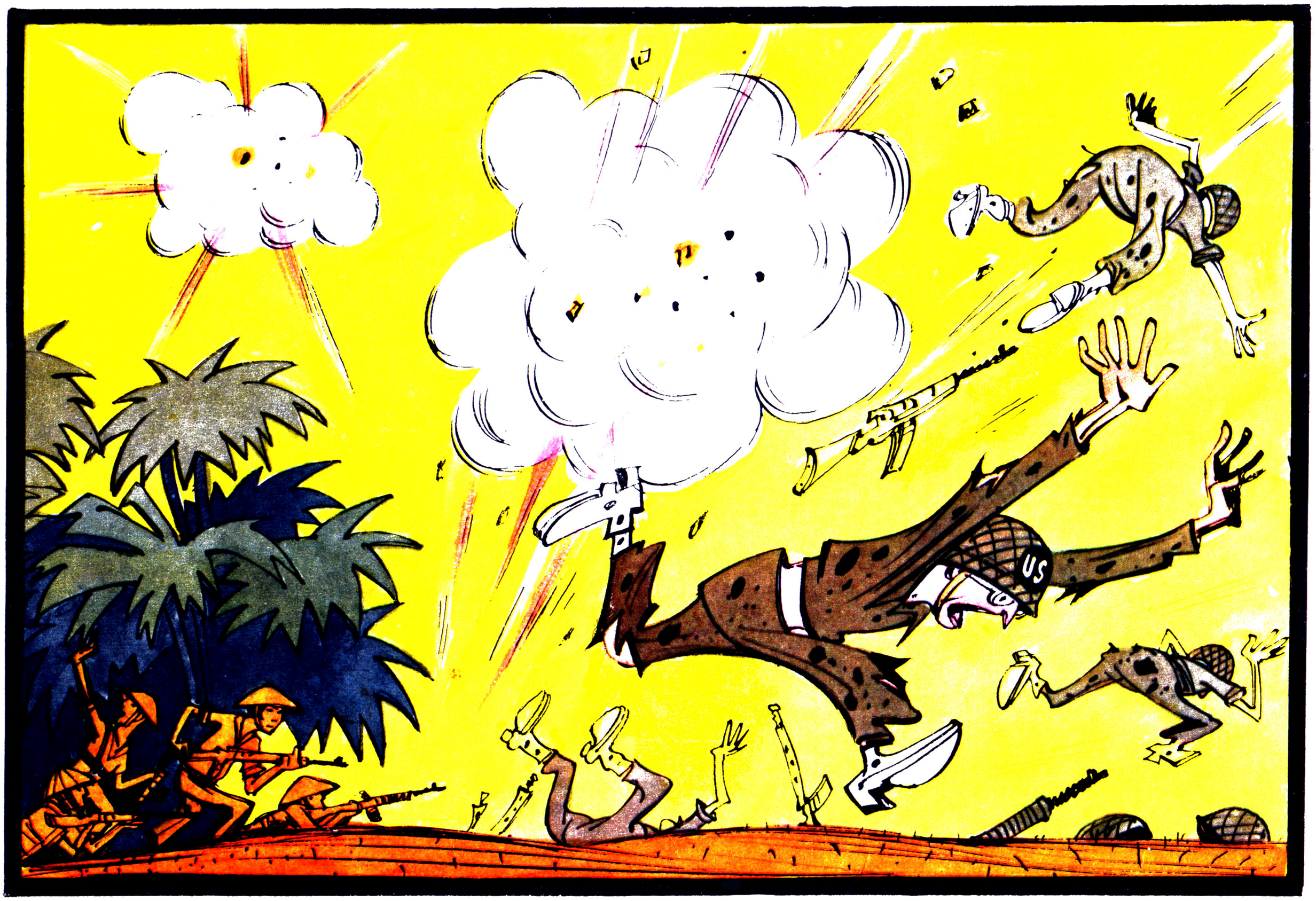

...та іспити американського студента.

Індекс 74393